

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Μελωδ. Florino: (Il mio primo amore), B, αρ. 22

Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου, τὴν ἤκουσα, σημαίνει.

Πηγαίνεις, καὶ πηγαίνει
μαζῇ σου κ' ἡ ψυχὴ μου.

Τ' ἄσπρα πτερά του τ' ἀνοίξεν ὁ δράκος τῆς θαλάσσης.

Ποῦ πᾶς; Θὰ μᾶς ξεχάσης,
γλυκόστομο πουλί μου;

Μὴ σπρώχνης, ναύτη ἄπονε, τὸ μαῦρό μας περγιάλι.

Τ' ἀγγελικά της κάλλη
νὰ ξαναδιῶ, ἄχ! στάσου.

Ἴδου, βογγᾷ ἡ ἄγκυρα, κ' ἀκούω τὸ γι α λ έ σ σ α,

κ' εἰς τὴν καρδιάν μου μέσα
ἀκούω τ' ὄνομά σου.

Πηγαίνεις, καὶ ὀπίσω σου σὰν ἴσκιον σου μ' ἀφίνεις,

σὰν ἴσκιον μὴ μὲ σβύνης
᾿ς τὴν τρυφερὰ ψυχὴ σου.

Θυμήσου τί οὐράνιαις στιγμαῖς μαζῇ σου ζοῦσα·

ἄχ! πῶς σὲ ἀγαποῦσα,
πῶς σ' ἀγαπῶ θυμήσου.

Ὅταν τὸ βράδυ ζέφυρος σὲ τρυφεροχαδεύῃ,

τὰ ἄχ! μου συνοδεύει,
τοὺς στεναγμούς μου σέρνει.

Ὄταν ψυχάλα ἔρχεται νὰ σὲ γλυκοδροσίση,
τῶν πόνων μου τὴν βρύσι,
τὰ δάκρυά μου φέρνει.

—

Ὄταν μαζῇ ἐβγαίνομεν 'ς τὸ λυκαυγὲς θυμήσου,
καὶ ἔκλαια μαζῇ σου,
καὶ ἔκλαιες μαζῇ μου.

Μονάχον ἀφ' οὗ μ' ἄφησες, θρηνολογῶ μονάχος,
καὶ μοναχὸς ὁ βράχος
μ' ἀκούει τῆς ἐρήμου.

—

Γιατί δὲν εἶμαι ἄνεμος νὰ πνέω 'ς τὰ πανιά σου,
νὰ παίζω 'ς τὰ μαλλιά σου
μαζῇ σου ν' ἀρμενίζω;

Γιατί δὲν εἶμαι θάλασσα τριγύρω σου νὰ πλέω,
'ς τὸ πλάγι σου νὰ κλαίω,
νὰ νυκτομουρμουρίζω;

—

Ἰχνη λευκὰ τῆς σκάφης σου ἡ θάλασσα μὲ δείχνει.
Ἀφῆκα τάχα ἰχνη
κ' ἐγὼ εἰς τὴν ψυχὴν σου;

Τὰ ἰχνη καθὼς ἔσβυσαν 'ς τὰ κύματα ἐκείνης,
κ' ἐμένα μὴ μὲ σβύνης
εἰς τὴν ἐνθύμησίν σου.

